Գրչագիր
մարգարէութեան ոչ ամենեքեան, այլ կատարեալքն յառաքինութեան ողիք, յորժամ չարիք իբրև հեղեղաւ ջնջեալք մաքրին՝ իբր առ Նոյիւ մոլեալքն ի չարիս։ Իսկ որդւոյդ անուամբ մեծարեաց զնա գիր, իբրև զկայանի և զնշանաւոր և զարժանի ժառանգ հայրենականացն ժառանգութեան։

Տպագիր
և զնշանաւոր և զարժանաւոր ժառանգ հայրենականացն առաքինութեանց։

ԶՄՐՈՒԹ ՊԱՌԱՒՆ, ՈՒՐ ՄԷԿՈՒՃԱՐ ՏՂԱՆ։ *

— Ա՛յ որդի, գարուն է,
Աստուած խըտ բարուն է,
Ըս տարին արուն է.
Իմա՛լ էնինք, իմա՛լ։

— Մա՛մօ, գարուն լաւ է,
Սար ու ծոր ծաղիկ է,
Եզ ու գմէշ ղըլաւ[1] է,
Ցանենք էլման[2] բան է։

— Ղսմաթ[3] չեղնինք աղէկին,
Մնա՜ց ճիժ՝[4] ծաղիկ քաղին,
Դաւար՝ ծաղիկ ուտին,
Քըտեր յմեն մալ տարին։

— Կը զանգտինք ռամովլին,[5]
Զթոըկէ, ղաւար տանին.
Մզի խուժ՝[6] խամաթ ցանին,
Մեր ճժեր անհաց չմեռնին։

— Լա՛օ, ռամ՝ էնողներ
Կ'շինին ուրանց տներ,
Ընդոնց ղա՜րղն է ճժեր,
Մեր արտ ու ափեր։

—Մա՛մօ, քըրդեր շուն ին,
Ընդոնց հետ էլ չզըուցինք՝
Զ'սենք Աստուծոյ բարին,
Զգան կերցուն մեր զարին։

—Էն ցորեն օր կցանինք,
Մենք միճա՜կ է կուտինք,
Ուրանց չէ ղըրկեց ինք,
Թաժա հաց կը ճանփինք։

— Մամօ, ցորեն աղէկ է.
Տէրտէր նշխարք կենէ,
Պատարագին կցրուէ,
Թող Աստուած օգնէ։

— Լա՛օ, ընդոնք քուրդ ին,
Զհաւտան պատարագին,
Ջըմեն կթալնին, կտանին,
Զըսին հայեր խեղճ ին։

— Մա՛մօ, քրդեր յմալ ին
Պտի մարսի՞ն կերածնին,
Չար ե՞ք մեր հոգին հանին,
Մեր ունեցած տանին։

— Մկայ[1] յըմալ[2] է աշխարք,
Մզի կայ սուրբ հաւատք,
Բարեխօս սուրբ նշխարք՝
Քըդուն կենէ շատ սատակ։

— Մա՛րէ, սուրբ Լուսաւորիչ,
Տատեր կնքեց, հանեց Ջրից,
Ընդոր սուրբ աղօթքից,
Կազատինք շուն քրդից։

— Լա՛օ, աղօթք էղնի,
Աստուած կը խղճա մզի,
Ցորեն բան կը ցանուի,
Էրկիր լըծքէ չընկնի։

— Մեր սուրբ ժամ՝ կաղօթինք,
Զեղաւ բահով կը ցանինք,
Հեյլեթ[3] ղսմաթ մի կքաղինք,
Մեր ճժեր կը պահինք։

— Խուրջան, բահո՞վ փորինք,
Հարօրով քօլ հերկինք,
Օր ճըժեր չէ պահինք,
Էվելին չէ հորինք։

* Վերոյգրեալ տտանաւորն առած եմ Մանազկերտի Դէրիք գիւղացի Նազար Տ. Սարգսեանէ։ Մ. Հ.

1. Գէր։ 2. Դարձեալ։ 3 Աստուծմէ մարդուն նախապէս յատկացուած մի բան։ 4. Տղայ։ 5. Գիւղացոց ուղին։ 6. Ընտանիքի պաշար։

1. Այժմ։ 2. Այնպէս։ 3. Թերեւս։